

hvor der virkelig synes at foreligge Grund til en saadan, om der end ikke maatte være nogen practisk Ulempe forbunden med en kortere Udsættelse af Sagens Paabegyndelse, saare let kunne faae Skin af at ville ligesom undbrage det paagjældende Medlem i sin Midte for det Ansvar, han maatte have forskyldt, og det behøver ikke nærmere at udvilles, hvor saare uheldigt dette vilde være. Efter Udvalgets Anskuelse bør det derfor opstilles som den almindelige Regel for Anvendelsen af Grundlovens § 61 med Hensyn til det heromhandlede Spørgsmaal, at Thinget, uden nærmere at gaae ind paa en Undersøgelse af det enkelte Tilfældes Bestaenhed eller det Begrundede i den paatænkte Action, bør meddele det dertil af Regjeringen forlangte Samtykke, naar det begjæres paa tilbørlig Maade, og naar det paatænkte Søgmaal ikke fremtræder som saa aabenbart ubesøjet, at der kunde være Anledning til at gøre Mistanke om, at Regjeringen kunde tilfigte derved at fortrædige Rigsdagen i dens Virksomhed eller indvirke paa dens enkelte Medlemmers frie Optræden, — Noget, hvorom der under rolige Forhold jo isvrigt neppe vil blive Spørgsmaal.

Efter denne Opfattelse faaer Grundlovens § 61 nærmest den Betydning, deels at paahyde Regjeringen at vise Rigsdagen eller rettere det paagjældende Thing den heelt naturlige Opmærksomhed, ikke at skride ind imod noget af dets Medlemmer ved offentlig Tiltale, saalænge Rigsdagen er samlet, uden først desangaaende at henvende sig til Thinget, deels at give Thinget et Middele til at værge mod Misbrug fra Regjeringens Side. I begge Henseender maa Udvalgets Fleertal imidlertid ansee det for en uestergivelig Betingelse for Meddelelsen af et begjært Samtykke til Sags Anlæg imod en Rigsdagsmand, at Regjeringen opgiver, hvilken Forbrydelse han agtes tiltalt for, om det end ikke — efter den nugjældende Straffelovgivnings Bestaenhed — kan forlanges, at det skal opgives, hvilke bestemte Lovbud det formenes, at han har forskyndet sig imod. Det synes i og for sig at være passende og sømmeligt, at Regjeringen,

naar den henvender sig til Thinget med en Erklæring om, at et af dets Medlemmer har gjort sig skyldigt i, eller er mistænkt for en Forbrydelse, hvorfor han ønskes dragen til Ansvar, i Forbindelse hermed for Thinget opgiver, hvad det er for en Forbrydelse, dets Medlem sigtes for. Men det er formeentlig, naar Sagen betragtes i sin Almindelighed, lige saa fuldt af Vigtighed, at en saadan Opgivelse af den formeentlig begaaede Forbrydelse finder Sted, for at Thinget kan være istand til at iagttage det andet ovenfor berørte Hensyn, at paasee, at Bestemmelserne i Grundlovens § 61 ikke misbruges; den første Betingelse for at kunne skjønne over, om ikke den paatænkte Tiltale er aldeles temerair, men i alt Fald dog hviler paa Grundlag af Noget, der muligviis kan være en Forbrydelse, er nemlig aabenbart det, at det opgives, hvad det er for en Forbrydelse, den Paagjældende skal have gjort sig skyldig i.

I nærværende Tilfælde er denne, som det forekommer Udvalgets Fleertal, naturlige og billige Fordring ikke tilfredsstillet, idet der vel i Justitsministerens Skrivelse til Folkethingets Formand er anført, at den paagjældende Rigsdagsmand agtes tiltalt for Indholdet af nogle Bladartikler, men uden at det siges, i hvilken Henseende de formenes at være straffbare, eller hvilken Art af Forbrydelse derved antages at være begaaet. Da Udvalget imidlertid, deels af Hensyn til, at det er første Gang Spørgsmaal af denne Art foreligger, deels af Hensyn til Sagens særegne Bestaenhed, maatte ansee det for ønskeligt saa let som muligt at komme over blot formelle Vanstæligheder, for snarligt at komme til en endelig Afgjørelse af Sagens Realitet, troede man at burde henvende sig directe til Justitsministeren, for ved hans velvillige Bistand at faae den paapegede formeentlige Mangel i den fra hans Side fremfattede Begjæring til Thinget afhjulpen. Man fandt saa meget mere Anledning til at gaae denne Vej, som man meente paa denne Maade simpelt og naturligt at kunne faae raadet Bod paa en anden formel Mangel ved den Form, hvori Spørgsmaalet var blevet forelagt Thinget, idet Begjæringen ikke var fremkommen igjennem et bestemt formuleret Forslag, hvor-